

MOET ER NOG ZAND ZIJN ?

'n sprookje ...

Bedacht en geschreven door Alain Dehaese in 2006

Copyright

Alle teksten uit “ Moet er nog zand zijn” mogen op geen enkele wijze worden verspreid of gebruikt of overgenomen, tenzij Alain Dehaese hiervoor de reproductierechten heeft verleend.

Korte aanhalingen zijn toegelaten tenzij voor commerciële doeleinden - hoe of welke dan ook - mits de bron duidelijk wordt vermeld, en zonder dat dit systematisch mag gebeuren.

Wenst u een aanhaling over te nemen op een eigen site of in een gedrukte publicatie, gelieve dan contact te nemen met alain@parelsvoordezwijnen.be

Ze hadden die dag een luie dag, een zonnige zondag einde april. Ze waren naar de zee gereden en hadden liggen luieren aan de rand van de duinen, lekker in het lentezonnetje, gezellig ingenesteld, elk met een goed boek.

Zo rond vijf uur in de namiddag begonnen de andere strandbezoekers op te stappen. Het was tenslotte nog maar einde april en het werd stilaan frisser. Maar Laura en Tony bleven nog wat liggen en lezen. Tegen zes uur schoten ze helemaal alleen over op het strand. Tony deed aanstalten om ook op te stappen.

- Zullen we maar weer? Ik heb morgen de vroege. We rapen hier alles bij mekaar en gaan nog ergens mosselen eten. En daarna naar huis ...

Zij rekte zich loom uit.

- Oké. Het wordt trouwens al frisser. We kuisen op.

Zij stonden allebei recht. Hij plooidde haar strandstoel op terwijl zij het zand uit de strandlakens wegwaaide. De sigaretten, de zonnebril en het overblijvende blikje cola verdwenen in de draagtas.

Zij begonnen te stappen in de richting van hun auto toen een muur van zand zich plots optrok, vlak voor hen, zeker twee meter hoog. De muur was zo'n vijf meter breed. Verstijfd bleven zij staan en zagen dan de muur versmallen om de vorm aan te nemen van een man!

- Hallo, ik ben het zandmannetje!

Laura en Tony keken verbaasd naar elkaar.

- Jullie kunnen hier nog niet weg. Ik hoorde Tony daarjuist duidelijk zeggen dat jullie "alles" bij mekaar zouden rapen, maar jullie hebben alleen de eigen spulletjes ingepakt. Vooruit, kuis het strand maar op!

Laura begon nerveus te lachen.

- Droom ik nu of wat? Kom nu, wij gaan dit hele strand hier niet opkuisen ...

- Jullie gaan gewoon uitvoeren wat jullie zelf beslist hebben! Vooruit ...

Tony nam Laura zelfzeker bij de hand en stapte flink door met de bedoeling opzij van de zandman weg te stappen.

De zandman vormde onmiddellijk terug een muur, van tegen de duinen tot aan de zee, wel vijf meter hoog. Tony stapte ernaartoe en schopte hard met zijn voet ertegen als was het maar zand. Kermend viel Tony achterover, terwijl hij een spottende schaterlach hoorde galmen.

- Jammer, je mag wel initiatieven nemen, maar zorg dan dat het goede zijn...

De muur was terug man geworden.

- Luister goed. Ik ben geen boezandman of zo. Ik wil gewoon dat je doet wat je zelf gezegd hebt. Als je meewerkt, wordt je zelfs beloond, maar als je tegenwerkt krijg je problemen. Kijk en luister goed. Ik geef je eerst een voorbeeld van een probleem waar je plots mee kan te kampen krijgen.

Terwijl hij dat zei, schoof de zandman zo'n tien meter achteruit en nam de vorm aan van een grote zandleeuwin. Ze keek hongerig, was klaar om aan te vallen en brulde vervaarlijk! Laura en Tony deinsden achteruit.

- En ik geef je nu een voorbeeld van hoe ik je kan belonen ...

De zandleeuwin verpulverde tot korrels en de grond onder Laura en Tony begon zachtjes te bewegen. Er vormde zich onder hen een zandwatermatras, zachtjes deinend. Er klonk aangename muziek. Laura en Tony ontspanden zich zelfs een beetje. De zandman kwam aan de rand van de matras staan.

- Wel, wat denken jullie? Wat zal het worden? Heb ik jullie mee of tegen?

Laura en Tony stonden sprakeloos. En daarom vervolgde de zandman, nu met een zekere warmte in zijn stem.

- Kijk, je zal zien dat ik nog de kwaadste niet ben. Als jullie meewerken, mogen jullie elk een beloning kiezen. In de mate van het mogelijke zal ik het uitvoeren. Ik zal natuurlijk ook rekening houden met hoe goed jullie meewerken. Wat beslissen jullie?

Laura lag behaaglijk op de zandwatermatras. De woorden van de zandman hadden haar wat aan het dromen gezet. Zij vleide zich tegen Tony aan.

- Komaan schat, het is ongelooflijk wat ons hier overkomt. We spelen het spel gewoon mee en genieten daarna van de beloning ...

- Ja-ja, maar is dat hier wel te betrouwen? Dat zandmanneke is wel in staat tot straffe toeren.

- Ge hebt hem toch zelf gehoord. Hij is de kwaadste niet. En zijn beloningen zijn veel leuker dan zijn straffen. Bovendien, hebben we veel keus? ... Kom, we gaan voor de beloning.

Laura wachtte niet langer op een reactie van Tony.

- Mijnheer de zandman, u heeft gelijk. Wij zullen hier een stuk van het strand opruimen en willen daarna graag beloond worden.

Laura nam Tony bij de hand en ze gleeed naar de rand van de matras. Zij wipte speels haar benen over de rand en de zandman deed de matras wat zakken zodat zij al gauw terug vaste grond onder haar voeten kreeg. Zij sprong onmiddellijk recht en begon te zoeken naar wat de mensen allemaal hadden achtergelaten op het strand.

- Is het goed als we alles hier bij mekaar verzamelen en op één hoop gooien?

- Ja, Laura, da's perfect. Zo hebben jullie het zelf voorspeld.

- Allez, kom Tony, kom helpen. Hoe rapper dit gedaan is, hoe sneller we beloond worden.

Tony leek nog te twifelen. Dit was toch niet mogelijk? En waarom moest hij feitelijk het vuil van de andere mensen oprapen? Gewoon omwille van één ongelukkig zinnetje? En die zandman stond hem niet echt aan.

Maar toch ging hij nu ook rechtstaan. En hij begon ook wat rond te snuffelen, op zoek naar zwerfvuil, weliswaar met tegenzin maar hij deed het toch, voor Laura. Zij leek zich te amuseren. Zij dartelde wat rond, raapte van alles op en bracht het lachend naar de hoop die aangroeide. Sigarettenpeuken, kroonkurken, een koffielepel, een stukje krant, enkele lege ingedeukte blikjes, een sok, klein speelgoed, een trui, twee frisbee's, meerdere tijdschriften, een zonnehoedje, een plastic drinkbekertje, ..., van alles, noem maar op. Je kan het zo gek niet bedenken of het lag op het strand, een snaar van vermoedelijk een gitaar, enkele condooms, een klantenkaart van Delhaize, een schroevendraaier, een brillenhoes, een lampje, tientallen haarspelden, een bolleke wol, drie wijnflessen, ...

Laura moest steeds verder gaan om zwerfvuil te zoeken en terug naar de hoop te brengen.

- Hey, zandman. Mogen we verschillende hoopjes maken of moet alles op één hoop? 't Is veel tijdverlies om altijd terug naar die stapel te komen.

- Tja, dat moet je zelf uitmaken. Jullie moeten doen wat jullie zelf beslist hebben en jullie waren niet erg duidelijk op dat punt. Jullie zouden alles bij mekaar rapen en jullie hebben niet gezegd dat jullie dat zouden verspreiden over verschillende hoopjes. Je kiest zelf, maar misschien loop je daarbij een risico.

Laura dacht even na en keek rond. En dan glimlachte zij. Dansend liep zij in de richting van een golfbreker en kwam blij terug met een soort doos in de hand. Nu kon ze meer in eens verzamelen in die doos en dan de doos komen leegmaken op de hoop. Zo verloor ze minder tijd en nam ze toch geen risico.

Tony die het allemaal gehoord en gevolgd had, stond bij zichzelf te monkelen. Hij vond dit helemaal niet leuk. Hij lag hier en daar wel in het zand te krabben en raapte nu en dan wat op. Hij verkoos om toch telkens kleine hoopjes te maken, maar ook dat werd hij moe.

- Mijnheer de zandman, tot hoe ver moeten wij het strand opkuisen? Wij kunnen toch niet doorlopen tot in De Panne of nog verder tot in Calais?

- Tja, da's ook weer zo'n vervelende vraag. Jij hebt gezegd dat jullie alles zouden bij mekaar rapen. Juist zoals jullie niet gezegd hebben dat jullie zich zouden beperken tot jullie eigen spulletjes, hebben jullie niet duidelijk gezegd tot waar het maximum kan gaan.

- Dan zal ik mijn vragen anders stellen. Stel dat wij op een bepaald moment stoppen; wanneer beslis je of wij beloond of gestraft worden?

- Dat zal je dan wel merken. Je bent zelf niet duidelijk geweest, maar nu wil je wel duidelijkheid van mij eisen. Je bent een rare kerel.

Laura was dichterbij gekomen.

- Ach schat, je moet niet zo piekeren. We kuisen gewoon het stuk strand op waar wij gelegen hebben, hier dit stuk tussen de twee golfbrekers. En dan stoppen we. Dat is toch heel redelijk?

- Gans dat stuk ...?

- Ja, zoveel is het niet meer. Ik schiet goed op. Stop met zeuren en help wat mee en dan kiezen we straks een beloning ...

Tony was al blij dat hij niet tot in Calais moest kuisen. Het stuk dat Laura voorstelde was wel enorm groot maar tenminste niet eindeloos. En hij wist ook wel dat de zandman zich niet zou tevreden stellen met een klein stukje strand. Hij baalde nog wel, maar begon toch terug te helpen, weliswaar nog steeds schoorvoetend en monkelend. En hij bleef wel werken met kleine hoopjes.

Na anderhalf uur kwam Laura bij Tony.

- Zo, ik denk dat we d'er zijn. Neem jij nu mijn doos en raap al je kleine hoopjes nog bij mekaar om ze bij de grote hoop te brengen. Ik zal je nog helpen.

- Nee-nee, 't is zeker al wel? Al het vuil ligt toch bij mekaar. Het is in orde.

En hij richtte zich tot de zandman:

- Zandman, we zijn ermee klaar. Gans het stuk strand tussen de twee golfbrekers is zorgvuldig opgekuist. Wij stoppen ermee. Wat denk je?

- Tja, het is natuurlijk jullie keus, maar ik ben toch wel verrast.

- Hoe zo?

- Wel, ik merk dat jullie enkel de bovenste laag van dit stukje strand hebben opgekuist en niet echt in de diepte hebben gewerkt!

- Hoe bedoel je? Bedoel je dat we moeten graven?

- Ik weet het niet. Je bent niet erg duidelijk geweest. Je sprak daarjuist van alles en hebt niet gezegd dat jullie zich zouden beperken tot de oppervlakte... Het is uw keuze om nu te stoppen. Ben je zeker?

Laura en Tony keken naar elkaar. De moed zonk Tony in de schoenen. Laura merkte het op en zij nam toen de beslissing er een einde aan te maken.

- Zandman, wij stoppen ermee. Wij zijn meer dan redelijk geweest en nu is het uw beurt om redelijk te zijn. Krijgen wij een beloning?

Er viel een stilte. Het zandmannetje had even tijd nodig om tot een beslissing te komen. Na een tijdje begon hij te groeien. Hij bleef gewoon ter plaatse staan, en groeide, groeide zeker dertig meter hoog! En even snel als hij gegroeid was, verkleinde hij terug tot op zandmanshoogte, en met de armen uitnodigend open kwam hij glimlachend naar Laura en Tony.

- Uw inzet is wel enige beloning waard. Laura, jij mag als eerste kiezen.

- Ik wil wel eens een boksmatch meemaken. Er moet een grote ring staan in het midden, en met twee knappe boksers en een arbiter. En er moet publiek staan rond de ring, en er moet sfeer zijn. Ja, ik wil de sfeer van een echte boksmatch.

Haar woorden waren nog niet koud of in het midden van het stuk strand tussen de twee golfbrekers rees een ring op uit het zand, zo'n goeie meter hoog, afgespannen met touwen. En rond de ring rees er publiek op. En er klonk schreeuwerige muziek. Het publiek lachte en discuteerde en was uitbundig. Aan de ene kant van de ring stonden enkele mannen bovenop

een stoel bij wie je kon inzetten voor een gok op de uitslag van de komende match. Onweerstaanbaar werden Laura en Tony tussen het publiek gezogen. Laura genoot zichtbaar van de sfeer. Van tussen het publiek klom een man op de ring. Hij had een microfoon in de hand en vroeg om stilte.

- Dames en heren, het is weeral tijd voor onze volgende match. En geef dan nu uw applaus voor de titelverdediger van vanavond, Mister Killer, bijgenaamd The Lion King!

Het publiek ging wat uit mekaar staan om een doorgang te maken voor een gespierde kleerkast. Wanneer je keek naar zijn kapsel, was meteen duidelijk waar hij zijn bijnaam verdiend had. Rustig en zelfzeker stapte hij op de ring toe, beide vuisten omhoog als twee trofeeën. Ter hoogte van Laura stopte hij even en keek haar onbeschaamd recht in de ogen. Laura keek verhit terug. Traag draaide de Lion King zijn hoofd naar Tony en brulde als een leeuw. Het publiek werd uitzinnig en de man zette zijn weg verder naar de ring.

De presentator vroeg terug om aandacht.

- Dames en heren, it takes two to tango!!! De titelverdediger heeft ook een uitdager. Uw aandacht en applaus voor ... Flashy Tony!!!

Tony kreeg de tijd niet om verbaasd te zijn. Hij werd weggezogen van de zijde van Laura. Zijn kleren vielen van hem af en hij stond in een purperen wijde short. Zijn lichaam was ingesmeerd met vreemde olie. Hij kon niets zeggen door het mondstuk dat tegen zijn tanden drukte. Laura kwam niet tussenbeide, zij bleef gebiologeerd staan kijken en voelde de roes van het publiek. Zij had evenveel zin als de rest van het publiek in een stomende match!

De presentator verliet de ring en een jong weelderig gevormd meisje kwam op. Zij droeg enkel een bikini en hield een bord hoog waarop geschreven stond: the killing round!!! Zij stapte traag heupwiegend langs de binnenste rand van de ring, haar borsten fier vooruit en draaide het bord telkens naar het publiek. Nu kwam ook een arbiter op de ring en hij deed teken naar het meisje dat ze weg moest.

Het publiek stampte met de voeten en zo steeg er een oorverdovend geraas naar de twee vechters. Tony voelde zijn hart bonken in zijn gehele lijf. De scheidsrechter gaf een startteken en onmiddellijk sprong Mister Killer op naar Tony. Hij danste voor hem, zijn voeten flitsten over de vloer en met zijn armen maakte hij snelle schijnbewegingen. En plots haalde The King fors uit, recht naar het gezicht van Tony. De ijzeren vuist kwam recht op hem af en ...spatte uit in duizenden zandkorreltjes ...

Gans het spektakel zakte nu weg in het zand en Tony bleef hijgend achter. Ook bij Laura was de ban nu gebroken en zij haastte zich naar hem. De zandman stond tussen hen in, omarmde hen allebei en lachte uitbundig.

- Wel, was dit een beloning of was dit een beloning?

Geen van beide kon antwoorden, de ervaring was te sterk geweest en de spanning was nog te vers.

- Vooruit, Tony, nu jij. Geen tijd om te rusten, want je moet daarna naar huis. Je hebt morgen de vroege, weet je wel? Wat wens jij?

Tony kon meteen geen woord uitbrengen. Laura hielp hem tot rust te komen en spoorde hem aan om zijn wens te vertellen.

- Oké, ik wens samen met Laura te genieten van een pleziertochtje op een romantisch bootje. En weer waren de woorden nog niet koud of het zand onder hen kwam in beweging. Zij werden opgetild en zagen dat ze op een ruim ligbed lagen op het achterdek van een zeilschip. Het zand rondom de boot kwam zacht wiegend in beweging. Er klonk fijne muziek, harpmuziek. Laura en Tony snoven een zacht parfum dat kwam toegewaaid met een zachte warme bries. Zij voelden zich loom, geheel ontspannen nu. Laura nestelde zich in Tony's arm. Een goed gevoel.

Maar de golven begonnen plots sterker te worden, en sterker. En de zachte bries veranderde in een wind. Laura en Tony waren direct terug klaar wakker. En Laura stapte naar de reling toe

om de zandman toe te schreeuwen dat de sfeer terug rustiger moest zijn. En juist dan kwam er hoge golf en Laura werd meegesleurd, overboord, in het wilde zandwater, in de kern van wat nu een storm was. En zij riep om hulp. Tony twijfelde niet want hij wist dat Laura niet kon zwemmen. Hij rukte zijn hemd af en dook in het water. Hij vocht tegen de woeste zee en ging af op het gekrijs van Laura om haar te vinden. Met enkele krachtige zwemslagen geraakte hij tot bij haar en hield dan onmiddellijk haar hoofd boven water. Dankzij een enorme inspanning slaagde hij erin met één arm Laura te ondersteunen en met de andere te zwemmen in de richting van het schip dat vervaarlijk wiegde op de wilde zee. Langs de achtersteven lukte het hem Laura terug op het schip te helpen en toen hij zelf wou proberen zich op te hijsen, sleurde een nieuwe golf hem weer meerdere meters weg. Tony voelde zich uitgeput en hij moest diep in zijn reserves tasten om weer in de richting van het schip te gaan. Laura stond al terug op het dek en probeerde haar arm zo ver mogelijk uit te rekken om Tony vast te grijpen. Maar ze zag hoe zijn krachten minderden en toen riep ze vanuit het diepste van haar gemartelde lichaam

- Sto-o-o-o-oop!!!!!!!

- Oké, jij je zin ...

En op slag viel de storm stil. De woeste baren en het schip, alles veranderde onmiddellijk terug in stilstaand zand en ... bedelfde Tony!

Snikkend begon Laura wild met haar handen te graven in het mulle zand om Tony te redden maar het zand was zo los dat ze nergens nog maar een spoor van hem vond. Uitgeput bleef ze liggen op het zand en kon alleen nog wenen.

- Waarom? Waarom?

Het was geroepen, bijna onverstaaanbaar omdat het met een rauwe stem uit het diepste van haar keel kwam.

- Toch jammer dat Tony niet een beetje beter zijn best gedaan heeft om het strand te helpen opkuisen. Ondertussen weet hij nu duidelijk wat kuisen betekent; hij is zelf voor honderd percent gezandstraald ...